

Práce je zaměřena na ženy/matky a způsob, jakým reflektují a interpretují svou zkušenost s výchovou dcery. Výzkum je založen na analýze pěti rozhovorů s pražskými matkami dcer narozených v 50. letech 20. století socialistickém Československu. Autorka se zaměřuje na re-trospektivní vnímání výchovy dcery těmito matkami, na ne/předávání a ne/samozřejmost kulturních a genderových vzorců ve výchově dcery (mothering). Práce tady sleduje určitou generační kohortu matek, které vedly své dcery k dospělosti v 80. a 90. letech. Cílem práce je zachytit určité časové období a generační posun, které byly v sociologických výzkumech o vztahu matky a dcery opomíjeny, na rozdíl od výzkumů v USA od 70. let 20. století. Autorka vychází z předpokladu, že (soukromé) jednání matek/respondentek - a jejich vlastní výchova jejich matkami - bylo ovlivněno místem a dobou, v níž žily. Analýza se zaměřuje mj. na strategie žen/matek ve vyjednávání své identity/identit a na ne/konflikt lidství/ženství. Teoreticky je práce zakotvena v sociologickém a historiografickém kontextu. Použitou metodologií jsou feministické kritické teorie (feministické konstruktivistické paradigma) a metoda kvalitativního výzkumu formou polostrukturovaných rozhovorů. Analýza je inspirována zakotvenou teorií a diskurzivní analýzou.